

Rigsdagstidende.

1860. Forhandlingerne paa Folkethinget. № 97.

Ellevte Session.

32te Møde.

Fredagen den 27de Januar Kl. 1.

(Fortsat.)

Tscherning (fortsat): Naar man seer hen til dette, troer jeg, at Faren ved den paatænkte foreløbige Ordning af dette Forhold for en væsentlig Deel forsvinder. Men Spørgsmaalet er, om det, trods al den Fare, der kunde møde ved at slaae ind paa denne Vej, dog alligevel ikke er et stort Fremskridt fra det, vi for Diebliffet gjøre. Hvad gjøre vi nu, naar juridiske Embeder bortgives? Vi bortgive dem under Noget, som vi kalde „Reservation“; men jeg troer, at enhver af de ærede Herrer, som have læst disse Reservationer, ere komne til den Anskuelse, at vi derved egentlig ikke reservere os Andet end at betale den Bedkommende, isald vi omordne Embedet, eller giver ham et andet, omtrent hvad han vil have. Jeg kan ikke see Andet, end at vi ved den Form, som Reservationerne have, saa at sige, aldeles giver det i Administrationens og den Bedkommendes Bold at afgjøre Sagen mellem sig selv, omtrent som de selv ville. De Reservationer, der hidtil ere tagne med Hensyn til juridiske Embedsmænd, ere derfor efter min Mening kun en Form og intet Virkeligt, og de kunne ikke let være andet end en Form, thi jeg vil for mit Bedkommende tilstaae, at det vilde forekomme mig temmelig ubilligt, om man efter en Række af Aar vilde benytte en saadan Reservation, for paa eengang at sætte den Paagjældende ud af

et høit lønnet Embede og istedetfor give ham et meget lavere gageret Embede eller pensionere ham; hans Pension som juridisk Embedsmand efter den Maade, hvorpaa man hidtil har pensioneret disse Embedsmænd, vilde ikke blive meget høi, selv for et temmelig høit betalt Embede. Jeg troer derfor heller ikke, at Sagen, seet fra den Side, har nogen Fare. Men jeg betragter den, selv med alle dens Færer, som et stort Fremskridt, og at Færerne ere langt ringere end Fordelene ved at see Dette Princip endelig afgjort. Det er jo ogsaa fra alle Sider anseet som noget overmaade Nyttigt at komme hertil; det har saa at sige i en lang Række af Aar været et stabigt Ønske; men naar man tidligere endogsaa kun har gjort det simple Forslag at lade samtlige til juridiske Embedsmænds Lønning bestemte Indtægter figurere i Finantsloven, og derefter atter lade dem passere til Udgift, blot for at godtgjøre, at de høre derunder, har dette mødt Modstand. Jeg skal altsaa meget anbefale det ærede Thing at gaae ind paa Forslaget. Forslaget har jo en calculatøriske Natur; thi det kan godt komme til at medføre en større Udgift end disse 15,000 Rb., men vel at mærke, kun for et Aar. Det er naturligt, at de juridiske Embeder, der blive ledige i Aarets Løb, maae besættes og betales saaledes, at den dertil svarende Gjæring kan blive røgtet forsvarligt af dertil egne Mænd, og forsaavidt de 15,000 Rb. ikke ville slaae til, maa der naturligviis bruges mere; vi have mange calculatøriske Poster, hvorved der bliver givet en stor Frihed, og det ligger i Posternes egen Natur. Forsaavidt